

Associacions col·laboradores

Image de la Mare de Déu dels Desamparats, "La Pelegrina" d'Octavi Vicent, dorada i policromada per Josep Barat

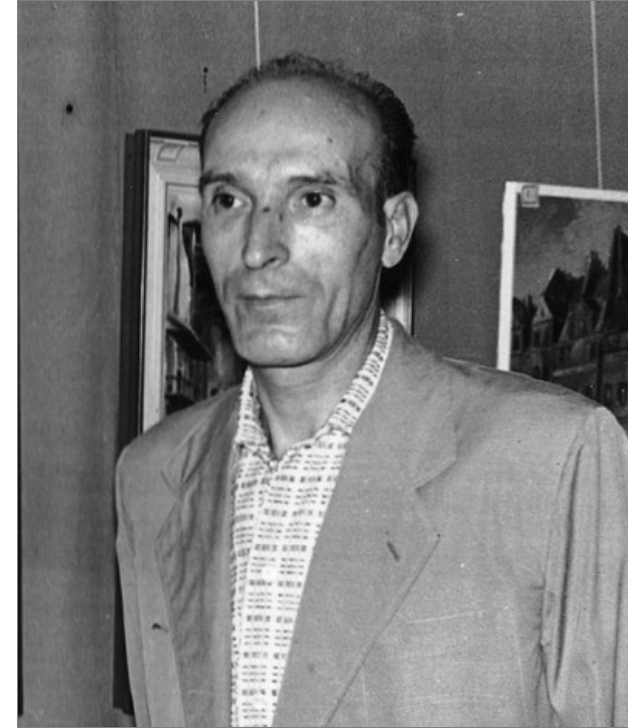
Cartell. Festes de Sant Roc. Burjassot, 1948

Cartell Bodes d'Argent de la coronació de la Mare de Déu de la Cabeza, patrona de Burjassot

Tots els dies 9

10 de juliol de 2016
(Esplanada-pati de les Siges de Burjassot)

Josep Barat Novella
(Borbotó, València, 1912-Burjassot, 1989)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

JOSEP BARAT NOVELLA

(Borbotó, València, 1912– Burjassot, 1989)

Josep Barat Novella naix en Borbotó (pedania de la ciutat de València) en 1912. Als catorze anys entra a treballar en el que seria el seu taller fins la jubilació, el taller de dorats i policromats del que fon el seu mestre, Vicent Bellver Bellver, “Vicentico”, lloc a on se li obri un camí enlluernador i del seu agrat.

El constant quefer en el taller l'introduí en el món artístic de la tècnica del dorat i policromat, que en el temps es convertiria en la seua especialitat. De la mà del seu mestre anà adquirint coneiximents, fruit dels quals, a l'edat de setze anys, serà ya el seu ajudant en la realització d'un treball en el camaril de la Patrona de Torreperejil, en la província de Jaén, aplicant or fi i policromia.

Més tart decorà l'iglésia de Sant Martí en València ciutat, treball que durà dos anys i que consistí, a banda de en repassar tot el dorat en or fi brunyit, en estucar les superfícies planes. Tota esta labor se feu en la conjunció dels equips de dos mestres, Francesc March i Vicent Bellver. Els estucadors eren tots de Burjassot. Compaginant la decoració en Sant Martí, Josep Barat passà a fer-se càrrec de la decoració de l'Ajuntament de València, que d'estava acabant de contruir. L'intervenció en la decoració va ser en or fi brunyit en talles, molures, gerrons dels finestrals i escuts heràldics. Este treball durà dos anys. Com a oficial i baix la direcció del seu mestre, Sr. Bellver, alternà els treballs de dorador en el de decoració d'imagineria religiosa que realisava en el taller.

En esta época cursà estudis en l'Escola d'Arts i Oficis Artístics, situada en el carrer Museu de València ciutat.

En l'any 1931 se proclamà la II República i l'evolució dels fets creà un ambient poc propici per a la professió, vinculada a l'art religiós. Conseqüentment es tancaren la majoria d'estos tallers. Josep Barat hague de buscar-se un nou mig de vida i entrà a treballar en una fàbrica de cartó. En esta época, tan singular i complexa, naix en Barat l'afició pels bous, es relacionarà en el món taurí i viurà aventures i penalitats.

La situació laboral i social que es vixqué en aquella época fon de total desconcert i, en el cas de Barat, gràcies a familiars i amistats anà sobrevivint com a pintor de murals. Al produir-se la sublevació militar i esclatar la guerra civil, dins d'aquella confusió, treballà en el sindicat de classe com a pintor mural. S'organisaren columnes de milicians i, enmig de l'ambient de revolució, es va allistar com a voluntari en una d'aquelles columnes. Derrotat l'eixercit republicà, fon empresonat en el camp de concentració de Castuera (Badajoz); gràcies a uns avals favorables pogué tornar lliure a València.

Una vegada acabada la guerra, en vintiset anys, patí una época d'adversitats i tristor. Recobrà la felicitat al declarar-se a la que seria sa muller i, en renovades ilusions, tingué la sort de mamprendre l'activitat laboral en el taller d'imagineria religiosa de l'excelent mestre Joan Castellano Bay. Quan acabava la jornada laboral, i donades les penúries de l'epoca, es dedicà a fer falles, fent la primera per al carrer General Moscardó de Burjassot. Cada vegada s'integrà més en este món i en este treball, coneixent i relacionat-se en els millors artistes fallers del moment.

Conscient de que els monuments fallers tenien una vida molt efimera i requerien tant de treball i esforç, acabà per no encaixar en este món donada la seua sensibilitat artística. Fon una sort que tinguera la fortuna de trobar-se en el seu antic mestre i que este li oferira tornar a la seua activitat artística. De nou en el seu antic taller, situat en el carrer Comte d'Almodovar, 4, un obrador que en el barri gojava de gran prestigi, anà relacionant-se novament en el món de l'art religiós i en escultors i imainers de gran pretigi.

Per una atra banda fea treballs particulars, com el retaule de l'Immaculada -dorat en or fi- en l'iglésia del Carme, cinc retaules en argent policromat en els Sants Joans de València, una Mare de Deu dels Desamparats per a l'Ajuntament de València (image que està en una capella d'una finca de la Devesa del Saler).

Menció a banda mereix la decoració feta en or fi en l'image de la Mare de Déu dels Desamparats, “La Pelegrina”, tallada per l'escultor Octavi Vicent, que ix en processó tots els anys. Tambe intervingue en el dorat i policromat dels quatre àngels del Camaril de la Patrona en la Real Basílica que, en actitud d'ofrena a la Patrona, porten en les mans, cadascu d'ells, un dels escuts representatius del Regne de València: el del Regne i els de les ciutats d'Alacant, Castelló i València. També va fer la decoració, en l'iglésia de Sant Joan de l'Hospital de València, de l'image titular tallada en pedra per l'escultor Esteve Edo, obra en estil romànic, a l'igual que la taula-altar de la mateixa image.

Restaurà la part dreta de l'entrada principal del Saló Dorat del Palau de la Generalitat. La reparació de la part del treginat en fusta fon feta pel talliste i amic seu Vicent Ibañez i ell s'encarregà de la seua decoració i policromat.

Josep Barat també participà en diversos certàmens i concursos, obtenint premis i reconeiximents en Moncada, Sogorp i Burjassot; en esta, que fon ya la seua localitat de residència, obtingue dos premis de cartell per a les festes de Sant Roc (1948 i 1949), i un atre pel que elaborà per a la celebració de les Bodes d'Argent de la Coronació de la Mare de Deu de la Cabeça.

Concorregué en la seua obra pictorica en Sevilla, Granada, Palma de Mallorca, Castelló, Alcoy, Alacant, Madrit, Sogorp, Altea, València, Moncada i Burjassot. El seu estil mai s'apartà dels cànons clàssics i la seua obra més significativa té com motiu els interiors.

Els seus merits professionals feren que li oferiren i ocupara una plaça de professor interí en l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de València, concretament de mestre del taller de “dorat i policromia”, que era la seua especialitat. Era en aquella época director de l'Escola Jenaro Lahuerta López. Barat acceptà molt complagut eixercint de docent durant quatre anys. En 1967 fon nomenat Mestre de Dorat i Policromat en oposició guanyada en el concurs lliure celebrat en Madrit. Durant diuhuit anys ocupà este càrrec en una gran vocació, agotant l'edat de jubilació com a funcionari als setanta anys, el 8 de setembre de 1982. Concretament els alumnes de l'últim curs que va impartir (1981-82) foren els de l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de Burjassot.

J. B. B.